

Onze hoop - J.C. Ryle

“En onze Heere Jezus Christus Zelf en, onze God en Vader, Die ons heeft liefgehad, en gegeven heeft een eeuwige vertroosting en goede hoop in genade.”

2 Thessalonicenzen 2:16

Jaargang 1 nummer 10 - augustus 1999

Bronvermelding

Originele titel: *Our hope*

Uit: *Old Paths, being plain statements on some of the weightier matters of Christianity by J.C. Ryle.*

Uitgegeven door: James Clark & Co. Ltd, Cambridge, 1977.

Deze preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel

Preek

“En onze Heere Jezus Christus Zelf en, onze God en Vader, Die ons heeft liefgehad, en gegeven heeft een eeuwige vertroosting en goede hoop in genade.”

2 Thessalonicenzen 2:16

‘Ik hoop’ is een zeer algemene uitdrukking. Iedereen kan zeggen: ‘Ik hoop’. Bij geen enkel onderwerp wordt de uitdrukking zo vaak gebruikt als op het punt van de godsdienst. Niets komt vaker voor dan dat men een bepaalde aanval op het geweten van de mensen hoort afweren met de woorden: ‘Ik hoop het’; ‘naar ik hoop zal het alles tenslotte wel goed komen’; ‘naar ik hoop, zal ik eenmaal een beter mens worden’; ‘naar ik hoop zullen we allemaal in de hemel komen’. Maar waarom hopen zij? Waarop is hun hoop gegrond? Heel vaak kunnen zij u dat niet vertellen! Maar al te vaak is het slechts een uitvlucht om een onaangenaam onderwerp te vermijden. ‘In hope’ leven zij verder. ‘In hope’ worden zij oud. ‘In hope’ sterven zij tenslotte, en bemerken dan maar al te vaak, dat zij voor eeuwig verloren liggen in de hel.

Ik vraag de nauwgezette aandacht van u allen. Het onderwerp is van diepgaande betekenis: “Wij zijn in hope zalig geworden” (Rom. 8:24). Laten wij ons ervan overtuigen, dat onze hoop gezond is. Hebben we hoop dat onze zonden vergeven zijn, onze harten vernieuwd en onze zielen in vrede met God verkeren? Laten wij er dan op toezien dat onze hoop ‘goed’ en ‘levend’ is, dat het een hoop is “die niet beschaamd maakt” (2 Thess. 2:6; 1 Petr. 1:3; Rom. 5:5). Laat ons onze wegen onderzoeken! Laat niets ons ervan weerhouden om de staat van onze ziel eerlijk en ernstig te onderzoeken. Indien onze hoop goed is, zal het onderzoek geen kwaad doen. Maar indien onze hoop verkeerd is, is het hoog tijd dat we dat weten en een betere hoop zoeken.

Er is een vijftal kenmerken voor een werkelijk ‘goede hoop’. Ik wil ze u graag in volgorde noemen. Laten we onszelf erbij afvragen, wat wij ervan kennen. Laten wij onze eigen staat eraan toetsen. Welzalig is hij, die van elk dezer kenmerken kan zeggen: “Ik ken ze bij ervaring. Dit is de hoop van mijn ziel.”

1. Ten eerste is een goede hoop een hoop, die men kan verklaren. Wat zegt de Schrift? “Zijt altijd bereid tot verantwoording aan een iegelijk, die u rekenschap afeist van de hoop, die in u is” (1 Petr. 3:15). Als onze hoop gezond is, moeten wij er verantwoording van kunnen geven. Wij moeten kunnen aantonen, op welke gronden en om welke reden wij bij het sterven verwachten naar de hemel te gaan. Welnu, kunnen wij dat? Laat niemand mijn bedoeling verkeerd verstaan.

Ik beweer niet, dat grondige geleerdheid en grote kennis onvoorwaardelijk nodig zijn tot de zaligheid. Iemand kan twintig talen kennen en heel de godgeleerdheid in zijn vingertoppen hebben en toch verloren gaan, terwijl iemand anders niet kan lezen en een heel zwak verstand bezit en toch zalig

wordt. Maar ik beweer wel dat iemand moet weten wat zijn hoop is, en dat hij ons de aard van die hoop moet kunnen meedelen. Want ik kan niet geloven, dat iemand iets in bezit heeft gekregen, als hij er niets van afweet. Ik herhaal: laat niemand mijn bedoeling misverstaan. Ik beweer niet dat men, om zalig te kunnen worden, de gave moet hebben om goed te spreken. Want er kunnen tal van goede woorden over de lippen van een mens vloeien, zonder dat er in zijn hart een greintje genade te vinden is; daarentegen kan men slechts enkele woorden stamelen en toch van binnen diep ervaren, hetgeen daar door de Heilige Geest is geplant.

Er zijn er die niet veel woorden over Christus kunnen spreken, en die toch voor Hem zouden willen sterven. Maar desondanks beweer ik dat de mens die een goede hoop bezit, ons ook behoort te kunnen meedelen waarop! Want als hij ons niet meer kan vertellen, dan dat 'hij zichzelf een zondaar gevoelt en geen hoop heeft dan in Christus', is dat wel iets. Maar als hij ons hierover totaal niets kan meedelen, vrees ik dat hij geen echte hoop gekregen heeft.

Ik ben me van het feit bewust dat deze opvatting velen niet zal bevallen. Duizenden zien niet de noodzaak van die kennis, die toch van wezenlijk belang is voor een zaligmakende hoop. Zolang iemand 's zondags naar de kerk gaat en zijn kinderen heeft laten dopen, menen zij dat we daarmee tevreden moeten zijn. 'Kennis', zo delen zij ons mee, 'kan heel goed zijn voor kerkelijke leidslieden en professoren in de godgeleerdheid. Maar het gaat te ver om die van het gewone volk te eisen.

Mijn antwoord aan zulke mensen is kort en bondig: Waar vinden wij in heel het Nieuwe Testament dat mensen christenen genoemd werden, als zij niet iets van het christendom kenden? Zal iemand mij ervan trachten te overtuigen dat een christen uit Korinthe, Kolosse, Thessalonika, Filippi of Efeze ons niet zou kunnen zeggen, welke de hoop was voor zijn ziel? Wie het wil gelove het, ik kan dat niet. Ik geloof dat, wanneer ik van iemand eis om de grond van zijn hoop te kennen, ik alleen maar bezig ben de maatstaf van het Nieuwe Testament te gebruiken. Onkunde is kenmerkend voor de rooms-katholieke mens. Hij behoort immers tot wat hij 'de ware kerk' noemt? Hij doet wat zijn geestelijke hem voorhoudt. Hij vraagt naar niets meer! Maar onkunde behoort nooit een kenmerk te zijn van een protestants christen. Die behoort te weten wat hij gelooft; en als hij dat niet weet, is hij op de verkeerde weg.

Ik verzoek een ieder van u om uw hart te onderzoeken, en na te gaan hoe het er met uw ziel voor staat! Kunt u ons niets meer vertellen dan dat 'u hoopt zalig te worden?' Kunt u geen uitleg geven over de grond van uw vertrouwen? Kunt u ter verdere voldoening ons niets tonen dan uw eigen vage verwachting? Als dat het geval is, verkeert u in het dreigende gevaar om voor eeuwig verloren te gaan. Evenals 'Onkunde' uit Bunyans "Christenreis", kunt u het einde van uw reis bereiken en zonder veel moeite door 'Ijdele hoop' over de doodsrivier worden gezet. Maar dan zult u, evenals 'Onkunde', tot uw smart ontdekken dat er voor u geen toegang is in de hemelstad. Want niemand gaat daar binnen dan zij die 'weten wat, en in Wie, zij geloofd hebben'. Ik vraag mijn lezers dit goed op te merken. Ik geef ten volle toe dat er onder ware christenen onderscheiden standen in de genade zijn. Ik vergeet ook niet dat er velen in Gods huisgezin zijn wier geloof erg zwak en wier hoop erg klein is. Maar ik geloof vast, dat de norm van het onderzoek dat ik heb ingesteld, helemaal niet te hoog is. Ik geloof dat de mens die een 'goede hoop' heeft, daar altijd enige verantwoording van zal kunnen geven.

2. In de tweede plaats is een goede hoop een hoop, die ontleend wordt aan de Schrift. Wat zegt David? "Ik hoop op Uw Woord"; "Gedenk aan 't Woord, gesproken tot Uw knecht, waarop Gij mij verwachting hebt gegeven." Wat zegt de apostel Paulus? "Al wat tevoren geschreven is, dat is tot onze lering tevoren geschreven, opdat wij door lijdzaamheid en vertroosting der Schriften hoop kennen zouden" (Ps. 119:81 en 49; Rom. 15:4). Als onze hoop gezond is, behoren wij op een bepaalde tekst, gebeurtenis of leerstuk uit Gods Woord te kunnen wijzen. Ons vertrouwen moet voortkomen uit hetgeen God tot onze lering in de Bijbel heeft laten beschrijven, wat ons hart heeft aangenomen en geloofd.

Het is niet genoeg om een goede gedachte te hebben inzake onze zielestaat. We kunnen onszelf vleien met het idee dat alles wel in orde is en dat wij bij het sterven naar de hemel gaan, en toch niets hebben

dan enkel fantasie en inbeelding om onze verwachtingen te bewijzen, “Arglistig is het hart, meer dan enig ding”; “Die op zijn hart vertrouwt, die is een zot” (Jer. 17:9; Spr. 28:26). Ik heb stervende mensen vaak horen zeggen, dat ‘zij zich heel gelukkig en bereid gevoelden, alsof zij niets meer in deze wereld verlangden’. En al die tijd merkte ik op dat zij diep onkundig in de Schrift waren. Niet in staat bleken om zich een eenvoudig gedeelte van het Evangelie toe te eigenen! Ik gevoel geen troost voor zulke mensen. Ik ben ervan overtuigd, dat er iets verkeerd is in hun staat. Goede gevoelens zonder bepaalde garantie van de kant der Schrift vormen nog geen goede hoop.

Het is niet voldoende, dat anderen een goede gedachte over onze zielestaat hebben. Anderen kunnen ons op ons sterfbed voorhouden om toch ‘moed te houden’ en ‘niet bang te zijn’. Men kan er ons aan herinneren, dat wij ‘goed geleefd hebben, of een goed hart hadden, of niemand kwaad gedaan hebben, of niet zo slecht waren als anderen’. Echter, al die tijd worden door onze vrienden geen Schriftgedeelten genoemd; ze voeden ons met vergif. Zulke vrienden zijn ellendige vertroosters. Hoe goed zij het ook mogen menen, het zijn de grootste vijanden van onze zielen. Zonder de garantie van Gods Woord, zullen de goede gedachten van anderen over ons nooit tot een goede hoop leiden. Als iemand de gezondheid van zijn hoop zou willen kennen, laat hem dan een onderzoek instellen en binnen in zijn hart kijken naar een tekst of leerstuk of gebeurtenis uit het Woord van God. Er zullen er steeds één of meer zijn, waaraan uw ziel gehecht is, als u een echt kind van God bent.

Te Londen lag eens een moordenaar op zijn sterfbed. Deze man was volslagen onbekend met het christelijk geloof. Hij werd bezocht door een evangelist, die hem een enkel gedeelte uit het Lukas Evangelie voorlas; het was de geschiedenis van de boetvaardige moordenaar. De stervende man vond daarin troost. ‘Mijnheer’, zei hij, toen hij voor de tweede keer bezocht werd, ‘zijn er nog meer moordenaars in het boek, waaruit u gisteren voorlas?’

Een stervende Hindoe die door een zendeling gevonden werd aan de kant van de weg, had slechts één tekst uit de eerste brief van de apostel Johannes aangegrepen en daarin vrede gevonden. Die tekst was de dierbare uitspraak: “Het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt ons van alle zonden” (1 Joh. 1:7). Dat is de ervaring van alle ware christenen. Ongeleerden, nederigen, armen – zovelen als er zijn – zij hebben houvast gekregen aan iets uit de Bijbel, en dat doet ze hopen. De hoop die “niet beschaamt”, is nooit te scheiden van Gods Woord.

Mensen verwonderen er zich soms over, dat de predikanten er zo krachtig bij hen op aandringen om de Bijbel te lezen. Ze verbazen zich over het feit dat wij zo vaak spreken over het belang van de prediking en steeds aandringen om naar preken te luisteren. Laten ze toch eens ophouden zich nog langer te verwonderen en te verbazen. Ons doel is om u bekend te maken met Gods Woord, Wij wensen dat u een goede hoop hebt, en wij weten dat een goede hoop ontleend moet worden aan de Schriften. Zonder die te lezen of te beluisteren moet u in onwetendheid leven en sterven. Daarom roepen wij: “Onderzoek de Schriften”; “Hoor, en uw ziel zal leven” (Joh. 5:39; Jes. 55:3).

Ik waarschuw iedereen voor een hoop die niet aan de Schrift ontleend is. Dat is een valse hoop, en velen zullen dit tot hun nadeel ontdekken. Dat heerlijke en volmaakte boek, de Bijbel – hoezeer ook door de mensen geminacht! – is de enige fontein waar de ziel van de mens vrede kan vinden. Velen geven tijdens hun leven af op het oude boek, terwijl ze dat nodig hebben bij hun sterven. De koningin in haar paleis en de arme in het armenhuis, de wijsgeer op zijn studeerkamer en het kind in de hut, ieder, ja allen, als ze ook maar enige hoop hebben, dienen ervoor te zorgen dat ze het levende water uit de Bijbel verkrijgen. Eer uw Bijbel, lees uw Bijbel, blijf uw Bijbel trouw! Er bestaat op aarde geen zweem van betrouwbare hoop voor de overzijde van het graf, die niet ontleend is aan het Woord.

3. Ten derde is een goede hoop een hoop die geheel en al rust op Jezus Christus. Wat schrijft Paulus aan Timotheüs? Hij zegt, dat Jezus Christus “onze Hoop is.” Wat schrijft hij aan de Kolossensen? Hij spreekt over “Christus onder u, de Hoop der heerlijkheid” (1 Tim. 1:1; Kol. 1:27). Degene die een goede hoop bezit, bouwt al zijn verwachting van vergeving en zaligheid op het middelaarschap en verzoeningswerk van Jezus, de Zoon van God. Hij kent zijn eigen zondige aard; hij gevoelt dat hij schuldig en van nature verloren is. Maar hij ziet dat hem uit genade vergeving en vrede met God aangeboden wordt, door het geloof in Christus. Hij aanvaardt het aanbod; hij werpt zichzelf met al zijn

zonden op Jezus, en rust op Hem. Jezus en Zijn verzoening aan het kruis, – Jezus en Diens alles-overwinnende tussenkomst en voorbede. Jezus, ja Jezus alleen, is de grondslag van het vertrouwen van zijn ziel.

Laten wij ons hoeden voor de gedachte dat een hoop die niet gefundeerd is op Christus, goed is. Alle andere hoop is op zand gebouwd. Het kan er bij zomerdagen van gezondheid en voorspoed goed uitzien, maar het zal bezwijken ten dage van ziekte en in het uur van de dood. “Niemand kan een ander fundament leggen dan hetgeen gelegd is hetwelk is Jezus Christus” (1 Kor. 3:11). Kerklid zijn is geen grond voor de hoop. We kunnen tot de beste kerk behoren en toch nog niet toebehoren aan Christus. We kunnen iedere zondag onze plaats in de kerk innemen en preken van rechtzinnige predikers aanhoren, en toch nooit de stem van Jezus horen of Hem navolgen. Als we niets beters hebben om op te rusten dan kerklid te zijn, verkeren we in een armzalige toestand. Want dan hebben we geen vaste grond onder de voeten.

Het ontvangen van de sacramenten is ook geen grond voor de hoop. We kunnen in het doopwater gewassen worden, zonder iets van het “water des Levens” te kennen. Wij kunnen elke zondag in ons leven tot de Tafel des Heeren toetreden, zonder ooit eens door het geloof Christus’ lichaam te eten en Zijn bloed te drinken. Onze toestand is inderdaad ellendig als we niets meer kunnen zeggen dan dit! Wij bezitten dan niets dan alleen maar de vorm van het christelijk geloof. Dan leunen wij op een rietstaf.

Alleen Christus Zelf is de ware grond voor een goede hoop. “Hij is de Rotssteen, Zijn werk is volkomen.” “Hij is de Steen, de vaste Steen, de beproefde Hoeksteen!” Hij kan alle lasten dragen die wij op Hem mogen leggen. “Alleen wie op Hem bouwt en in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden” (Deut. 32:4; Jes. 28:16; 1 Petr. 2:6). Dit is het punt waarover alle ware kinderen van God in elke eeuw het volkomen eens geweest zijn. Al verschilden zij van mening op andere punten, op dit punt waren zij steeds eensgezind. Al verschilden zij over de wijze van kerkbestuur, de tucht en de inrichting van de eredienst, zij hadden steeds hetzelfde inzicht inzake de grond der hoop. Niet één van hun verliet ooit de wereld, daarbij vertrouwend op zijn eigen gerechtigheid. Christus is heel hun vertrouwen geworden; zij hebben op Hem gehoopt en zijn niet beschaamd geworden.

Zou iemand graag willen weten welk soort sterfbed een dienaar van het evangelie vertroostend vindt om bij te wonen? Zou u willen weten, welke sterfbedden opwekkend zijn voor ons en gunstige indrukken in onze geest achterlaten? Wij zien graag mensen sterven die veel op hebben met Christus. Zolang zij slechts spreken over ‘de Almachtige’, ‘de Voorzienigheid’ of over ‘God’ of over ‘genade’, dan moeten wij in twijfel verkeren. Wanneer zij in die staat sterven, geven zij geen bevredigend teken. Geef ons dan maar mannen en vrouwen die hun zonden diep gevoelen en Jezus aanhangen. Die groot van Zijn opofferende liefde denken en graag horen spreken over Zijn zoenbloed. Die telkens weer terugkeren tot de geschiedenis van Zijn kruis. Dat zijn sterfbedden die een goed bewijs nalaten.

4. In de vierde plaats is een goede hoop een hoop die van binnen in het hart gevoeld wordt. Wat schrijft de apostel Paulus? Hij zegt van de hope, dat ze “niet beschaamt, omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is.” Hij heeft het over het “zich verblijden in de hoop” (Rom.5:5; 12:12). Iemand die een goede hoop heeft is zich daarvan bewust. Hij voelt innerlijk iets dat iemand anders niet voelt. Hij is zich bewust een gegronde verwachting van de goede, toekomstige dingen te bezitten. Dit bewustzijn kan buitengewoon variëren bij verschillende mensen. Bij de één kan ze krachtig en welbepaald zijn; bij iemand anders kan ze zwak en onduidelijk zijn. Ze kan buitengewoon verschillen in de diverse trappen van hetgeen dezelfde persoon doorleeft.

De ene keer kan hij vol ‘vreugde en vrede in het geloven’ zijn; de andere keer kan hij bedrukt en terneergeslagen zijn. Maar bij alle personen die een ‘goede hoop’ hebben, bestaat deze bewustheid in meerdere of mindere mate. Ik weet dat deze waarheid er één is die vreselijk is misbruikt en wordt verdraaid. Ze is in groot diskrediet geraakt door de dweepphobie, geestvervoering en buitensporigheid van sommige belijdende christenen. Puur vleeselijke opwinding heeft men gehouden voor het werk van de Heilige Geest. De overspannen gevoelens van zwakke, nerveuze mensen achtte men al te voorbarig en snel een vrucht van genade te zijn. Mannen en vrouwen werden al gauw bekeerd genoemd, hoewel ze spoedig daarna terugkeerden naar de wereld, en zich dus uiterst ‘onbekeerd’, ja dood door de

zonden betoonden. Juist op deze gebeurtenissen kwam de duivel af. Dan werd verachting uitgestort over allerlei godsdienstige gevoelens. Ja, hun bestaan alleen al wordt geloofend en verworpen; en het gevolg is dat het woord 'gevoelens' op godsdienstig gebied in vele streken gevreesd en afgekeurd wordt.

Maar het misbruik en de verdraaiing van een waarheid mag ons nooit weerhouden van het gebruik ervan. Wanneer alles gezegd is wat er tegen dweepzucht en geestvervoering gezegd kan worden, dan valt het toch niet te ontkennen dat godsdienstige gevoelens in de Schrift duidelijk worden besproken en beschreven. Gods Woord vertelt ons dat de ware christen 'vrede', 'rust', 'vreugde' en 'vertrouwen' heeft. Ze vertelt ons van sommigen, die 'weten in Wie zij geloofd hebben', en van anderen die 'ervan verzekerd zijn dat zij nimmer gescheiden zullen worden van de liefde Gods in Christus'. Dat zijn de gevoelens waarvoor ik strijd, namelijk voor die sobere, innerlijke ervaring waarbij ik niets buitensporigs, overdreven enthousiast of dweepzieks beleef. Ik ga nog verder, en beweer dat men door een andere leer te verdedigen, het hele werk van de Heilige Geest oneer aandoet.

Wil iemand ons vertellen, dat God ooit bedoeld heeft dat een waar christen geen innerlijke kennis zou hebben van zijn eigen christelijk geloof? Wil iemand soms beweren dat de Bijbel ons leert dat de mens kan overgaan uit de dood tot het leven, vergeving kan ontvangen, vernieuwd en geheiligd wordt, en toch niets gevoelen kan van deze geweldige innerlijke verandering? Laat dat denken wie het wil, ik kan zo'n leer niet verdedigen. Want dan zou ik net zo gemakkelijk kunnen geloven dat Lazarus er niets van wist dat hij uit het graf opgewekt werd. Of geloven dat Bartimeüs niet wist dat hij het gezicht teruggekregen had. Kan een vermoeid persoon op bed liggen zonder te voelen dat hij uitrust? Kan een van dorst versmachtende reiziger in een Afrikaanse woestijn water drinken en zich niet verfrist voelen? Kan de verkleumde zeeman in het Noordpoolgebied vlak bij het vuur komen zonder de warmte te voelen? Kan de bezwijkende zieke het geneesmiddel innemen en geen beterschap gevoelen?

Dat kan ik niet geloven! Ik geloof dat er in zo'n geval altijd iets gevoeld zal worden. Precies zo kan ik niet geloven dat iemand een waar christen kan zijn als hij van binnen niet iets gevoelt. De nieuwe geboorte, vergeving van zonden, een geweten besprengd met Christus' bloed, de inwoning van de Heilige Geest, zijn niet zulke geringe zaken als men schijnt te veronderstellen. Hij die er iets van kent, zal ze gevoelen; daar zal een werkelijke, duidelijke getuige zijn in zijn innerlijk.

Laten we dan op onze hoede zijn voor een 'hoop' die men niet voelt, en voor een christendom dat alle innerlijke beleving mist. Dat zijn de afgoden van de huidige tijd en voor die afgoden buigen zich duizenden neer. Duizenden trachten zichzelf ervan te overtuigen dat mensen wedergeboren kunnen zijn en de Geest hebben, zonder daarvan iets te gevoelen. Of dat mensen lidmaten van Christus zijn en weldaden van Hem ontvangen, terwijl ze noch geloof noch liefde voor Zijn Naam hebben. Dat zijn de lievelingsstukken van de moderne tijd! Dat zijn afgoden die de plaats van Diana en Mercurius, hebben ingenomen. Voor al zulke afgoden dienen wij onszelf te hoeden. Al zijn hun hoofden van goud, de voeten zijn niet beter dan leem. Ze kunnen niet (be)staan, ze moeten vroeg of laat stuk breken. Inderdaad, degenen die dezen vereren, hebben een alledroevigst vooruitzicht! Hun hoop is niet de hoop van de Bijbel; het is de hoop van een levenloos lijk. Waar Christus en de Heilige Geest zijn, zal Hun tegenwoordigheid worden ervaren!

Zou de apostel Paulus tevreden geweest zijn met christenen die niets van inwendige beleving afwisten? Kunnen wij ons indenken dat die geweldige man Gods een godsdienst zou goedkeuren waarin men niets ondervindt? Kunnen wij onszelf een lidmaat van één der gemeenten die hij stichtte voorstellen, die totaal onbekend zou zijn met vrede, vreugde of vertrouwen in God, en toch door die grote apostel der heidenen voor een ware gelovige zou worden erkend? Weg met die gedachte! Ze kan zelfs geen ogenblik nadenken verdragen. Het Schriftgetuigenis is helder en duidelijk. De christen die daar niets van afweet, is nog onbekeerd en heeft nog alles te leren. Het koude marmer van een Grieks beeld moge dan geen hartstochten kennen. De uitgedroogde mummie uit Egypte moge er stijf en stil uitzien. Het opgezette dier in een museum moge bewegingloos en koud zijn. Het zijn allemaal levenloze voorwerpen. Maar waar leven is, is ook altijd enig gevoel. De 'goede hoop' is een hoop die gevoeld kan worden.

5. In de laatste plaats is een goede hoop een hoop die zich uiterlijk in het leven betoont. Nogmaals, wat zegt de Schrift? “Een iegelijk die deze hoop op Hem heeft, die reinigt zichzelf, gelijk Hij rein is” (1 Joh. 3:3). De mens die een goede hoop mag bezitten zal die in al zijn levensuitingen betonen. Ze zal zijn leven beïnvloeden, evenals zijn karakter en dagelijkse gedrag. Ze zal hem ernaar doen streven om een heilig, godzalig, gewetensvol en geestelijk gezind mens te zijn. Hij zal gevoelen dat hij onder een gedurige verplichting Hem dient en behaagt, van Wie zijn hoop afkomstig is. Hij zal zeggen: “Wat zal ik den HEERE vergelden voor al Zijne weldaden, aan mij bewezen?” Hij zal gevoelen: “Ik ben gekocht voor een prijs, laat mij God dan met lichaam en geest verheerlijken, welke Godes zijn.” Laat mij “de deugden verkondigen Desgenen, Die mij uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht!” Laat mij tonen, dat ik een vriend van Christus ben, “door Zijn geboden te houden” (Ps. 116:12; 1 Kor. 6:20; 1 Petr. 7:9; Joh 15:14). Dit punt is in elke eeuw van oneindig groot belang geweest voor de kerk. Deze waarheid is steeds door de satan bestreden en moet met ijverige zorg worden bewaakt. Laat ons ze stevig vastgrijpen en tot een vast beginsel in onze godsdienst maken. Als er licht in een huis is, zal het door de ramen stralen. Als er enige werkelijke hoop in de ziel van een mens is, zal ze in zijn wandel bespeurd worden. Toon mij uw hoop uit uw leven en dagelijkse gedrag! Waar is ze? Waaruit blijkt ze? Als u ze niet kunt laten zien, kunt u er wel van op aan dat ze niets dan zinsbedrog en een valstrik is.

Onze tijd vereist op dit punt een helder getuigenis van alle voorgangers. De waarheid in deze vraagt zeer duidelijke taal. Laten wij ze diep in onze gedachten opnemen en ze niet laten gaan. Dat niemand ons verleide met ijdele woorden. “Die de rechtvaardigheid doet, die is rechtvaardig”; “Die zegt dat hij in Hem blijft, die moet ook zelf also wandelen, gelijk Hij gewandeld heeft” (1 Joh. 3:7; 2:6). De hoop welke iemand niet eerlijk, achtbaar, waar, sober, nauwkeurig, onzelfzuchtig, liefhebbend, zacht, vriendelijk en betrouwbaar maakt in heel zijn leven, is niet van Boven. Dan geldt het: “het woord der lippen strekt alleen tot gebrek.” “Een man, die zichzelf roemt over een valse gift, is als wolven en wind, waar geen regen bij is.” (Spr. 14:23; 25:14).

Er zijn er tegenwoordig die zichzelf vleien met de gedachte dat zij een goede hoop bezitten, omdat zij godsdienstige kennis hebben. Zij zijn bekend met de letter van hun Bijbel; zij kunnen over bepaalde leerstukken redeneren en disputeren; zij kunnen dozijnen teksten aanhalen, om hun eigen godsdienstige opvattingen te verdedigen. Het zijn volmaakte Benjaminieten in de strijd. Zij kunnen “met een steen slingeren op een haar, dat het hun niet miste” (Richt. 20:16). En toch hebben zij geen vruchten des Geestes, geen liefde, geen zachtmoedigheid, geen zachtheid, geen ootmoed, niets van het gevoelen dat in Christus was. En hebben deze mensen hoop? Wie wil, gelove het, ik durf dat niet te zeggen. Ik houd me aan de woorden van Paulus: “Al ware het dat ik de talen der mensen en der engelen sprak, en de liefde niet had, zo ware ik een klinkend metaal of luidende schel geworden. En al ware het, dat ik de gave der profetie had en wist al de verborgenheden en al de wetenschap, en al ware het, dat ik al het geloof had, zodat ik bergen verzette en de liefde niet had, zo ware ik niets. En al ware het, dat ik al mijn goederen tot onderhoud der armen uitdeelde, en al ware het, dat ik mijn lichaam overgaf, opdat ik verbrand zou worden, en had de liefde niet, zo zou het mij geen nuttigheid geven” (1 Kor. 13:1-3).

Verder zijn er ook, die zich inbeelden dat zij vanwege Gods eeuwige verkiezing een goede hoop hebben. Vrijmoedig overtuigen zij zich ervan dat ze eenmaal door God werden geroepen en uitverkoren tot de zaligheid. Zij nemen het voor waar aan dat er eens een echt werk des Geestes in hun hart was en dat daarom alles goed moet gaan. Zij zien neer op anderen die bevreesd zijn om evenveel te belijden als zij. Ze schijnen te denken: “Wij zijn Gods volk, wij zijn des Heeren tempel, wij zijn de begenadigde dienaars des Allerhoogsten, wij zijn degenen die in de hemel zullen heersen, en niemand daarnaast.” En toch kunnen juist deze mensen liegen en bedriegen, en oplichten en oneerlijk zijn! Sommigen van hen kunnen zichzelf bedrinken en in het verborgen schandelijke zonden begaan! En hebben zij dan een goede hoop? God verhoede dat ik het zou zeggen!

De uitverkiezing die niet tot heiligmaking leidt, is niet van God maar van de duivel. De hoop die iemand niet heiligt, is helemaal geen hoop. Er zijn er in onze tijd ook die zich inbeelden een goede

hoop te bezitten, omdat zij graag het Evangelie beluisteren. Ze houden veel van het horen van goede preken. Zij willen wel kilometers ver lopen om een bepaalde geliefde prediker te beluisteren, ja zij willen zelfs huilen en worden aangedaan door zijn woorden. Als u ze in de kerk ziet, zou u denken: dat zijn vast en zeker discipelen van Christus; dat zijn stellig uitnemende christenen! En toch kunnen juist deze mensen zich in elke dwaasheid en werelds vermaak dompelen. Avond na avond kunnen ze met heel hun hart naar opera, theater of danszaal kijken. Men ziet ze op de renbaan, ze staan vooraan bij elke wereldse braspartij.

Op zondag is hun stem Jakobs stem, maar door de week zijn hun handen Ezaus handen. En hebben deze mensen een goede hoop? Dat durf ik niet te zeggen. “De vriendschap der wereld is een vijandschap Gods”; de hoop die geen wereldgelijkvormigheid voorkomt, is in het geheel geen hoop. “Al wat uit God geboren is, overwint de wereld” (Jak. 4:4; 1 Joh. 5:11). Laten wij ons hoeden voor een hoop die geen heiligende invloed op ons hart, leven, smaak, gedrag en omgang uitoefent. Dat is een hoop die nooit van Boven is gekomen. Het is slechts onedel metaal en valse munt. Ze mist het stempel van de Heiligen Geest en heeft in de hemel geen waarde. Iemand die echte hoop heeft, kan ongetwijfeld in zonden vallen. Hij kan bij gelegenheid struikelen in zijn praktijk en voor een tijd van het rechte pad afgetrokken worden. Maar hij die zich laat gaan in een opzettelijk en doorlopend schenden van Gods wet, is bedorven van hart. Hij moge spreken over zijn hoop zoveel hij wil, maar in werkelijkheid heeft hij er geen. Zijn godsdienst vormt een vreugde voor de duivel, een struikelblok voor de wereld, een smart voor ware christenen en een aanstoot voor God. Ach, dat de mensen eens wilden letten op die dingen!

Och, dat velen het volgende gebed wilden bidden: “Goede Meester, verlos mij van antinomianisme¹ en van geveinsdheid!”

Nu heb ik gedaan wat ik me voorgenomen had. Ik heb de vijf voornaamste kenmerken aangewezen van een gezonde, goede hoop.

1. Het is een hoop, die men kan verklaren;
2. Een hoop, ontleend aan de Schrift;
3. Gegronde op Christus;
4. Beleefd in het hart;
5. En ze openbaart zich naar buiten in het leven.

Naar ik vast geloof is dit de hoop van alle ware christenen; van elke naam, kerk, gezindte, volk en spraak. Dit is de hoop die we moeten hebben als we naar de hemel denken te gaan. Dit is de hoop zonder welke niemand zalig kan worden. Zodanig is “de goede hoop in genade.”

Laat mij nu dit onderwerp op een praktische manier toepassen op het geweten van u allen! Want wat zal het ons baten om de waarheid te kennen als we die niet benutten? Wat zal het ons helpen om de werkelijke aard van een goede hoop te kennen, als de zaak zelf niet aan onze eigen ziel wordt toegepast? Dat is het wat ik nu aan het eind van dit betoog wil doen, als God het zal toestaan. Moge Gods Geest met Zijn alvermogene kracht mijn woorden aan het hart van elke lezer toepassen! De mens moge spreken, preken en schrijven, maar God alleen kan bekeren!

Toepassing

Mijn eerste woord is een vraag. Ik nodig u uit er antwoord op te geven. De vraag luidt: Wat is de enige hoop voor uw ziel? Ik stel die vraag niet uit ijdele nieuwsgierigheid. Ik vraag dat als van Christuswege, en als een vriend van uw beste belangen. Ik tracht het zelfonderzoek op te wekken en uw geestelijke welvaart te bevorderen. Welke is uw hoop voor uw ziel?

¹ Antinomianen leren dat de wet heeft afgedaan met de komst van Christus

Ik hoef niet te weten naar welke kerk u gaat; er zal in de hemel geen verantwoording van zulke verschillen plaatshebben. Ook wens ik niet te weten of u het Evangelie toestemt en of u het erg belangrijk vindt dat de mensen godsdienstig zijn. Het punt waarop ik u wil wijzen is: Wat is uw hoop voor uw ziel? Het geeft niet wat uw familieleden daarvan denken. Ook geeft het niet wat andere personen in uw gemeente of stad toestemmen. Rekenschap voor God zal niet geschieden door steden of gemeenten of gezinnen. Een ieder moet apart gaan staan en voor zichzelf antwoorden: "Een iegelijk van ons zal voor zichzelf Gode rekenschap geven" (Rom. 14:12). En hoe denkt u zich te verdedigen? Wat moet uw pleidooi zijn? Wat is uw hoop voor uw ziel? De tijd is kort en gaat snel voorbij; ja, nog enkele jaren en wij zullen allen overleden en heengegaan zijn. Misschien zijn de bomen waaruit onze doodskisten worden gemaakt, al gekapt. Misschien is het doodskleed dat ons lichaam zal omgeven al geweven. Misschien zijn de spaden al vervaardigd, die ons graf zullen delven. De eeuwigheid komt dichterbij. Er behoort geen treuzelen te zijn. Wat, wat is uw hoop voor uw ziel? Spoedig zal een andere wereld aanvangen. Handel, politiek, geld, landerijen, huizen, paleizen, eten, drinken, kleding, lezen, jagen en schieten, werken, dansen en feestvieren zullen spoedig voor altijd een einde hebben. Voor sommigen zal niets overblijven dan de hemel, en voor anderen de hel. Wat, wat is de hoop voor úw ziel? En nu vraag ik u allen als in Gods tegenwoordigheid: Wat is uw antwoord?

Ik geloof dat velen als zij de waarheid spraken, zouden zeggen: "Ik weet er niets van. Ik vermoed wel dat ik niet ben wat ik behoor te zijn. Ik durf te zeggen dat ik godsdienstiger behoorde te zijn dan ik nu ben. Maar ik vertrouw erop dat ik het eenmaal zal zijn. Echter, wat mijn hoop nu betreft, dat weet ik werkelijk niet." Ik kan heel goed begrijpen dat dit de staat van velen is. Ik heb bij de mensen genoeg geestelijke onkunde ondervonden om mij met diepe smart te vervullen. Ik ben ervan overtuigd dat geen enkele dwaling of ketterij zoveel zielen verderft als de ketterij van de onkunde. Ik ben ervan overtuigd dat er ontelbaar velen zijn, die zelfs het ABC van het christelijke geloof niet kennen en niet beter zijn dan gedoopte heidenen. Ik hoorde van iemand die op sterven lag en wiens enige hoop was "dat hij zich altijd bij zijn kerk gehouden had en op 'de partij' stemde." Ik hoorde van een vrouw aan wie op haar sterfbed gevraagd werd waar zij heen hoopte te gaan en die zei: "Ik hoop met de grote massa mee te gaan." Ik twijfel er weinig aan of er zijn duizenden mensen, die in dezelfde toestand verkeren en niets weten van hun staat voor God. Als dit de toestand is van u, kan ik alleen maar zeggen: Moge God u bekeren! Moge God u doen ontwaken! Moge God uw ogen openen, eer het te laat is!

Let eens op de man die zich op de dag van de dividenduitkering naar de bank begeeft en daar vraagt om een grote som geld uitbetaald te krijgen. Komt zijn naam soms voor onder de mensen die uitbetaald moeten worden? Nee! Heeft hij enig recht om betaling te eisen? Nee, geen enkel! Hij weet alleen dat andere mensen geld zullen ontvangen en dat hij ook graag wat zou willen krijgen. Zo iemand zou u 'niet goed bij zijn verstand' noemen. Maar wacht eens even! Ook u bent werkelijk dwaas als u denkt uiteindelijk de hemel voor u op te mogen eisen, terwijl u geen enkel recht, garantie of grond van hoop kunt aantonen.

Nogmaals zeg ik: Moge God uw ogen openen! Maar ik geloof dat velen op mijn vragen zouden antwoorden "dat zij hoop hebben." Zij zouden zeggen: "Ik ben in ieder geval niet zo slecht als anderen. Ik ben geen heiden. Ook ben ik geen ongelovige. Ik heb enige hoop voor mijn ziel." Als dit soms uw geval is, verzoek ik u rustig te overwegen wat uw hoop werkelijk is. Ik verzoek u om u niet tevreden te stellen met te zeggen, als een papegaai: "Ik hoop, ik hoop, ik hoop", maar om eens serieus de aard van uw vertrouwen te onderzoeken en u ervan te vergewissen dat ze goed gefundeerd is. Is het een hoop die u kunt verklaren? Is ze naar de Schriften? Is ze op Christus gebouwd? Wordt ze gevoeld in uw hart? Leidt ze tot heiliging van uw leven? Niet alles is goud dat er blinkt. Ik heb er u al voor gewaarschuwd dat er zowel een valse als een ware hoop mogelijk is. Ik waarschuw opnieuw: wacht u voor vergissingen.

In de dokken van Liverpool en Londen liggen schepen die op het punt staan naar alle delen van de aardbol uit te varen. Ze zien er allen even betrouwbaar uit zolang ze in de haven liggen; ze hebben allen even mooie namen en zijn op dezelfde manier goed opgetuigd en geschilderd. Maar ze zijn niet alle evengoed uitgerust en even solide. Laat ze eens zee kiezen en ruw weer meemaken; het verschil tussen de degelijke en ondeugdelijke schepen zal spoedig blijken. Menig schip dat er in het dok goed

uitzag, is gebleken niet zeewaardig te zijn. Toen het in diep water kwam, is het tenslotte met man en muis vergaan. Precies zo staat het met menige ingebeelde hoop. Toen ze het meest nodig was, is ze totaal in gebreke gebleven: ze is tenslotte ineengestort en heeft de ziel van haar bezitter naar de ondergang gebracht. U zult spoedig zee moeten kiezen. Nogmaals, hoed u voor vergissingen.

Hier eindigt mijn vraag. Ik bid oprecht of God ze moge toepassen aan het hart van allen die dit lezen. Ik ben ervan overtuigd dat het erg nodig is. Ik geloof dat er nooit een tijd was met zoveel nagemaakte godsdienst en met zoveel 'valse hoop' die voor ware hoop doorgaat. Er was nooit een tijd dat er zoveel 'verheven' belijdenis en zo weinig geestelijke beoefening gevonden werd. Dat er zoveel luidkeels gepraat wordt over predikanten, partijen en kerken, en er zo weinig nabije wandel met God en waarachtig Geesteswerk te bespeuren viel. Er is geen gebrek aan bloesems in het christendom, maar wel een benauwende schaarste aan rijpe vruchten. Er is overvloed aan leerstellige twisten, maar een gebrek aan daadwerkelijke heiligmaking.

Er zijn talloos velen die de naam hebben dat zij leven, maar weinigen zijn er wier hart werkelijk aan Jezus Christus is overgegeven, weinigen wier zinnen werkelijk gericht zijn op de dingen die Boven zijn. Er zullen nog wel meer vreselijke tekortkomingen zijn op allerlei terreinen; er zullen nog wel meer verschrikkelijke onthullingen komen op de Laatste dag. Want er is tegenwoordig heel veel 'hoop' die totaal ontbloot is van een fundament. Ik zeg voor de laatste keer: Wacht u voor vergissingen!

2. Mijn tweede woord van toepassing is een verzoek. Ik doe dat verzoek aan allen die gevoelen dat zij geen hoop bezitten, en die toch zo graag zouden willen hebben. Het is maar een kort en eenvoudig verzoek. Ik vraag hen om "een goede hoop" te zoeken terwijl die nog te vinden is. Een goede hoop ligt binnen het bereik van iedereen, als hij er slechts naar wil zoeken. Ze wordt in de Schrift met nadruk een "goede hoop in genade" genoemd. Ze wordt om niet aangeboden, zoals ze om niet verworven werd: ze kan om niet worden verkregen "zonder geld en zonder prijs." Ons vroegere leven maakt het niet onmogelijk om ze te krijgen, hoe verkeerd het ook geweest moge zijn. Onze huidige zwakheid en gebreken sluiten ons ook niet buiten, hoe groot ze dan ook zijn. Dezelfde genade die de mensheid van hoop voorzagt, laat een vrije en onbegrensde uitnodiging horen: "Die wil, neme het water des levens om niet." "Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden" (Openb. 22:17; Matth. 7:7).

De Heere Jezus Christus is machtig en gewillig om 'een goede hoop' te geven aan allen die ze werkelijk nodig hebben. Hij wordt verzegeld en aangewezen door God de Vader om het brood des levens te geven aan allen die hongeren, en het water des levens te geven aan allen die dorsten. "Het is des Vaders welbehagen geweest, dat in Hem al de volheid wonen zou" (Kol. 1:19). In Hem is vergeving en vrede met God, gekocht door het dierbare bloed, dat Hij aan het kruis vergoot. In Hem is vreugde en vrede voor elke gelovige en een vaste, goed gefundeerde verwachting van goede toekomstige dingen. In Hem is rust voor de vermoeide, een toevlucht voor de vreesachtige, een reinigende fontein voor de onreine, medicijn voor de zieke, genezing voor de gebroekene van hart en hoop voor de verlorene. Al wie zich vermoeid en beladen met zonde voelt, al wie angst en droefheid voelt voor z'n ziel, al wie zich bevreesd voelt voor de dood en onbekwaam om te sterven, wie hij ook zij, laat hem tot Christus gaan en op Hem vertrouwen! Dat is de zaak die gedaan moet worden, deze weg dient men te volgen. Al wie 'hoop' nodig heeft, laat hem tot Christus gaan.

Is er iemand die oprecht zoekt zich te kunnen verheugen in een goede hoop, laat hij ze dan zoeken bij de Heere Jezus Christus. Er is alle be-moediging om dat te doen. De Thessalonicensen in oude tijden waren, evenals de Efeziërs, dood door de zonden en misdaden. Zonder hoop en zonder God in de wereld. Maar toen de apostel Paulus hen Jezus predikte, stonden zij op uit hun ellendestaar en werden nieuwe mensen. God gaf hen een 'goede hoop in genade'.

De deur waardoor Manasse en Maria Magdalena binnengingen staat nog open. De fontein waarin Zacheüs en Mattheüs gewassen werden is nog onverzegeld. Zoek hoop bij Christus en u zult ze vinden. Zoek ze eerlijk en zonder heimelijk voorbehoud. Veler ondergang is dat zij niet eerlijk en oprecht zijn. Ze zeggen wel dat zij 'zoveel zij kunnen, proberen' en dat ze werkelijk 'wensen behouden te worden' en dat ze echt op Christus zien. En toch is er in hun hart een bepaalde

boezemzonde, die ze niet los willen laten. Ze gelijken op Augustinus (de kerkvader) die zei: “Heere, bekeer mij, maar nu nog niet.”

Zoek toch eerlijk, als u een goede hoop wenst te vinden. Zoek ze in ootmoedig gebed. Stort uw hart uit voor de Heere Jezus, en vertel Hem al de noden van uw ziel. Doe zoals u zou gedaan hebben als u bijna 2000 jaar geleden in Galilea gewoond had en aan melaatsheid leed. Ga rechtstreeks naar Christus en leg Hem al uw zorgen voor. Vertel Hem dat u een arm, zondig schepsel bent, maar dat u gehoord hebt dat Hij een genadige Zaligmaker is en dat u tot Hem komt om hoop voor uw ziel. Vertel Hem dat u niets ten gunste van uzelf te zeggen hebt. Dat u zich niet kunt verontschuldigen en niets van uzelf hebt om op te pleiten, maar dat u gehoord hebt dat Hij ‘de zondaren ontvangt’ en dat u zo tot Hem komt (Luk. 15:2).

Zoek er meteen naar, zonder uitstel. Hink niet op twee gedachten. Aarzel niet nog een dag. Werp de bezwaren, die u er nog steeds van weerhouden tot Hem te komen, trots weg. Kom dicht bij Jezus als een zwaarbeladen zondaar en houd ‘de voorgestelde hoop vast’ (Hebr. 6:18). Dat is het punt waar allen tenslotte moeten komen als zij denken behouden te worden. Vroeg of laat moeten zij kloppen aan de genadedeur en vragen om binnengelaten te worden. Waarom doet u het nu niet direct? Waarom staat u nog te kijken naar het brood des levens? Waarom niet naar voren gekomen om het te eten? Waarom buiten de vrijstad gebleven? Waarom niet binnengetreden om veilig te zijn? Waarom niet direct de hoop gezocht, en niet meer te rusten, voor u ze vindt? Want nooit zocht een ziel eerlijk langs de door mij getekende weg, of zij vond die.

3. Mijn laatste woord van toepassing is een goede raad. Ik bied ze allen aan die werkelijk “goede hoop in genade” verkregen hebben. Ik bied ze allen aan die werkelijk op Christus leunen, wandelen op het smalle pad en geleid worden door Gods Geest. Ik vraag hen om een raad aan te nemen van iemand die hoopt dat hij hun “broeder en medegenoot in de verdrukking en in het Koninkrijk en in de lijdzaamheid van Jezus Christus” is (Opb. 1:9). Naar ik geloof is de raad gezond en goed.

Als u goede hoop hebt, wees dan ijverig en waak erover. Pas dan op dat satan ze niet voor een tijd wegneemt, zoals hij dat bij David en Petrus deed. Pas dan op dat u niet het gezicht erop verliest door plaats te geven aan wereldgelijkvormigheid. Onderzoek uw hoop vaak, en vergewis u ervan dat ze niet verflauwt. Houd ze zuiver door dagelijks te waken over uw gedrag, uw gedachten en woorden. Houd ze gezond door hartelijk, vurig en voortdurend te bidden.

De hoop van de christen is een erg tere plant. Ze is uitheems; ze komt van Boven. Het is geen plant die van nature bij u groeit. Ze wordt gemakkelijk afgekoeld en beschadigd door de nachtvorsten van deze wereld. Wanneer ze niet zorgvuldig begoten en geleid wordt, zal ze spoedig tot enkel niets vervallen, en nauwelijks meer gevoeld of bemerkt worden. Niemand ontdekt dat zo pijnlijk als stervende gelovigen, die niet erg dicht bij God geleefd hebben. Zij merken dat ze doornen gezaaid hebben in hun doodsbedkussens en wolken tussen zichzelf en de zon hebben gebracht.

Als u goede hoop hebt, moet u die steeds gereed houden. Heb ze aan uw rechterhand, klaar voor het gebruik! Kijk er telkens naar en draag er zorg voor dat ze in orde is. Beproevingen komen vaak onverwachts bij ons binnen, als een gewapende man. Ziekten en gebreken voor ons sterfelijk lichaam leggen ons zonder enige waarschuwing vooraf op ons bed. Gelukkig is hij die zijn lamp goed helder houdt en leeft in de dagelijkse ervaring van gemeenschap met Christus.

Zag u wel eens een brandspuit in een oud landhuis? Merkte u ooit op hoe vaak ze maandenlang in een donkere loods onaangeroerd, niet schoongemaakt lag. De ventielen zijn niet in orde; de leren slang zit vol gaten; de pompen zijn roestig en stijf. Het huis zou al bijna tot de grond toe afgebrand zijn, voordat ermee geblust zou kunnen worden. In z’n huidige toestand is het haast een nutteloze machine.

Zag u ooit een opgelegd schip in de haven? De romp zal misschien goed en gaaf zijn; de kiel en het bovenschip, de spanten en dekbalken en de dekken kunnen alle zijn wat u er maar van kunt verlangen. Maar het schip is helaas niet van proviand voorzien, of bewapend of klaar voor het gebruik. Het zou weken, ja maanden vergen, om het zeewaardig te maken. In zijn huidige staat zou het weinig kunnen uitrichten om het land te verdedigen.

De hoop van menige gelovige is gelijk aan die brandspuit en dat schip. Ze bestaat, ze leeft, ze is werkelijk, ze is waar, ze is gezond, ze is goed. Ze kwam af van de hemel, ze werd ingeplant door de Heilige Geest. Maar ze is helaas! niet klaar voor het gebruik! Haar eigenaar zal dat ontdekken door z'n eigen gemis aan vreugde en gevoelige troost, wanneer hij sterven gaat. Pas op dat uw hoop er niet één van dit soort is. Als u hoop hebt, houd ze dan klaar voor het gebruik en binnen handbereik.

Als u goede hoop hebt, vraag en bid dan dat ze voortdurend sterker mag worden. Wees niet tevreden met een 'dag der kleine dingen'. Sta naar de beste gaven; verlang de volle zekerheid te genieten. Tracht de norm van Paulus te bereiken, zodat u kunt zeggen: "Ik weet Wien ik geloofd heb." "Ik ben verzekerd, dat noch dood noch leven mij zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus" (2 Tim. 1:12; Rom. 8:38). Geloof me, dit gedeelte van mijn raad verdient nauwgezette aandacht.

Geloof me, de dingen die ons allen te wachten staan zullen onze hoop op de proef stellen, en laten zien van welk karakter ze is. Ziekte en dood zijn ernstige zaken. Zij ontnemen de godsdienst van de mens alle schone schijn en opsmuk. Ze leggen de zwakke plekken in onze christelijke godsdienst bloot; ze spannen onze hoop tot aan de uiterste grens en doen ons vaak de wanhoop nabij komen.

De oude christen in Bunyans "Christenreis", ondervond een ernstige beproeving bij het oversteken van de koude rivier, voordat hij de hemelstad binnenging. Gelovig en waarachtig als hij was, riep hij nog uit: "Al Uw golven gaan over mij henen", en hij had een zware worsteling om vaste grond onder de voeten te krijgen. Laten wij allen dat ter harte nemen! Laten wij trachten te weten en te gevoelen dat wij één met Christus zijn en Christus in ons woont! Hij die hoop heeft, doet goed; hij die zekerheid heeft, doet beter. Zalig zijn inderdaad zij die "overvloedig zijn in de hoop, door de kracht des Heiligen Geestes" (Rom. 15:13).

Tenslotte, als u goede hoop hebt, wees er dan dankbaar voor en loof God dagelijks. Wie heeft u doen verschillen? Waarom hebt u geleerd om uw zonden en uw onwaardigheid te gevoelen, terwijl anderen onkundig zijn en rechtvaardig in eigen ogen? Waarom hebt u geleerd op Jezus te zien, terwijl anderen kijken naar hun eigen goedheid, of vertrouwen op een uiterlijke vorm van godsdienst? Waarom verlangt en streeft u ernaar om heilig te zijn, terwijl anderen om niets anders geven dan om deze wereld? Waarom zijn die dingen zo?

Er is slechts één antwoord: Genade, genade, vrije genade heeft dat alles gedaan. Voor die genade moet u God grootmaken. Voor die genade moet u dankbaar zijn! Ga dan zo verder tot het einde van uw reis, "roemende in de hoop der heerlijkheid Gods" (Rom. 5:2). Ga voort, roemende in de gedachte dat, ook al bent u een arme zondaar, Jezus een zeer genadige Zaligmaker is. En ook al ondervindt u hier voor een kleine tijd beproevingen, de hemel zal dat alles spoedig vergoeden.

Ga door, dragende de hoop als een helm in alle levensworstelingen. De hoop op vergeving, de hoop op volharding, de hoop op vrijspraak in de Oordeelsdag, de hoop op de uiteindelijke heerlijkheid. Doet aan het borstwapen der gerechtigheid. Om een vastberaden christen te worden, zeg ik nogmaals: Laat ons verder hopen! Neem op het schild des geloofs; heb uw lendenen omgord met de waarheid; hanteer dapper het zwaard des Geestes! Maar wanneer u ooit een gelukkig christen zou willen zijn, vergeet dan nooit om "de helm der hoop" op te zetten (1 Thess. 5:8).

Ga voort, een boosaardige wereld ten spijt, en wordt niet bewogen door haar gelach of haar vervolging, haar laster of hoon. Troost uw hart met de gedachte dat de tijd kort is en dat de goede dingen nog komen moeten. Dat de nacht al ver voorbij 'en des morgens zonder wolken' op komst is (2 Sam. 23:4). Wanneer de goddeloze sterft, vergaat zijn verwachting. Maar uw verwachting zal u niet bedriegen; uw loon is zeker.

Ga voort, en wees niet terneergeslagen, omdat u geplaagd wordt door twijfel en vrees. U bent nog in het lichaam, deze wereld is uw rust niet. De duivel haat u omdat u hem ontsnapt bent en hij zal alles doen om u van uw vrede te beroven. De ware christen kan steeds gekend worden, zowel aan zijn strijd als aan zijn vrede, en aan zijn vrees evenzeer als aan zijn hoop. Schepen die voor anker liggen, mogen met de stroom op en neer deinen en zwaar stampen bij een zuidoosterstorm; maar zolang hun ankers

de bodem houden, liggen ze veilig en is er geen reden om te vrezen. De hoop van de ware christen is het “anker der ziel, hetwelk zeker en vast is” (Hebr. 6:19). Zijn hart moge soms heen en weer geslingerd worden, maar hij is in Christus veilig. De golven mogen toenemen en hem op en neer bewegen, maar hij zal geen schipbreuk lijden.

Ga voort, en “hoopt volkomen op de genade, die u toegebracht wordt in de openbaring van Jezus Christus” (1 Petr. 1:13). Nog een kleine tijd en het geloven gaat over in aanschouwen, en de hoop in zekerheid. U zult zelf zien zoals u gezien bent en zelf kennen zoals u gekend bent. Nog maar enkele slingeren op en neer op de golven van deze moeilijke wereld, nog maar enkele worstelingen en botsingen met onze geestelijke vijand, nog enkele jaren van tranen en afscheid, van werken en lijden, van kruisen en zorgen, van teleurstellingen en kwellingen en dan, dan zullen wij thuis zijn.

De havenlichten zijn reeds in het gezicht. De haven der rust is niet ver meer. Daar zullen wij alles vinden waarop wij gehoopt hadden, ja, vinden hetgeen een miljoen maal beter was dan onze hoop. Daar zullen wij al de heiligen vinden, geen zonde, geen zorgen voor deze wereld, geen geld, geen ziekte, geen dood of duivel. Bovenal zullen wij daar Jezus vinden, en altoos bij de Heere zijn. Amen.